

Inspirația Bibliei

Inspirația Bibliei

1 Este adevărat că Biblia este inspirată de Dumnezeu?

Da! Pentru început ar trebui să fie suficientă citarea unuia dintre multe locuri din Scriptură: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2 Timotei 3.16).

2 Este inspirația într-adevăr așa de importantă?

Da, neapărat! Dacă Biblia nu ar fi inspirată, atunci ea ar fi doar o altă carte a literaturii universale, fără autoritate morală, spirituală sau practică. Ea nu ar fi descoperirea lui Dumnezeu. Fără inspirație nu am avea niciun cuvânt de la Dumnezeu. Noi am pierde baza oricărei învățături biblice. Nenumăratele principii creștine, indiferent că este vorba despre Persoana lui Hristos și lucrarea Lui de mântuire, despre Adunare, Împărăția lui Dumnezeu sau profeție – toate acestea pot fi apărute doar atunci când textul biblic vine direct de la Dumnezeu. Desigur, este necesară și o traducere demnă de încredere.

3 Ce înseamnă de fapt inspirație?

Inspirație înseamnă „insuflare”. Toată Scriptura este „insuflată”, dată de Dumnezeu, adică ea vine direct de la Dumnezeu. O descriere ajutătoare a acestui proces o găsim în Fapte 1.16: „Trebuia să se îplinească Scriptura pe care Duhul Sfânt a spus-o mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda.” Aceasta este inspirația: Dumnezeu vorbește prin gura unui om, pe care El l-a ales pentru acest scop. Bărbații, prin care Dumnezeu a permis să se scrie Biblia, au fost „sub puterea Duhului Sfânt” (2 Petru 1.21).

4 Nu a avut personalitatea scriitorilor niciun efect asupra a ce și cum au scris?

Ba da, în orice caz! Stilul lui Ioan (simplu, dar profund) este total altfel decât cel al lui Pavel (argumentând logic), iar stilul lui Pavel este la rândul lui diferit de cel al lui Petru. Pavel a studiat cu renumitul învățat Gamaliel. Petru a fost un simplu pescar din Galileea, care nu a absolvit niciun studiu. Dumnezeu S-a folosit de amândoi, pentru a ajunge la scopul intenționat de El. Dumnezeu S-a folosit, de exemplu, și de competența doctorului și scriitorului de istorie, Luca; acesta a putut să descrie detaliat latura omenească a evenimentelor. În Vechiul Testament, Dumnezeu S-a folosit de experiențele lui David, pentru a da conținut psalmilor săi, și S-a folosit de talentul poetic al lui David, pentru a scrie acești psalmi cu mare putere de expresie.

5 Sunt deci Scripturile omenești și astfel nedesăvârșite? Nu, în niciun caz! Aceste Scripturi corespund exact scopului lui Dumnezeu. Fiecare cuvânt este insuflat de El (a se vedea întrebarea 6).

6 Cum poate purta Cuvântul caracterul scriitorului și în același timp să fie Cuvântul lui Dumnezeu?

Să ne gândim la un sculptor, care lucrează la o statuie. El va folosi diferite unelte. La lucrarea terminată putem să mai vedem adâncituri, pe care le-au lăsat diferitele unelte. Dar aceste urme sunt acolo numai pentru că sculptorul a folosit îndemânatic uneltele sale, pentru a obține rezultatul dorit. Tot așa, Dumnezeu a ales și S-a folosit de particularitățile și împrejurările de viață ale diferiților scriitori, pentru a-și atinge scopul stabilit.

7 A corectat Domnul vreodată ceva la ceea ce au scris scriitorii Vechiului Testament?

Absolut nimic! Domnul a citat adesea din Vechiul Testament, dar niciodată nu a spus ceva care să fi făcut aluzie că scriitorul s-ar fi putut înșela sau ar fi făcut o greșală. Folosirea Scripturilor de către El arată că le-a considerat absolut hotărâtoare (a se vedea de exemplu: Matei 4.4, 7, 10; 21.16; 26.31, 54; Luca 4.17-21; Ioan 17.12). În Matei 5.17, El explică: „Să nu gândiți că am venit să desființez Legea sau profeții: n-am venit să desființez, ci să împlinesc.”

Este adevărat că unele citate în Noul Testament se deosebesc de traducerea grecească a Vechiului Testament, folosită în timpul Domnului și al ucenicilor Săi. Dar o cercetare temeinică a textului arată că Dumnezeu a folosit intenționat aceste abateri și cu un anumit scop (a se compara, de exemplu, Psalmul 619 cu Efeseni 4.8; sau Psalmul 40.7 cu Evrei 10.5).

8 Au înțeles scriitorii ce au scris?

Nu neapărat! Despre profeții Vechiului Testament citim că „au căutat și au cercetat ... despre harul arătat față de voi, cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după acestea” (1 Petru 1.10, 11). Scriitorii Noului Testament au înțeles în general ce scriau. Excepții ar putea fi anumite pasaje din Apocalipsa, unde Ioan nu a putut înțelege aproape deloc întreaga importanță a viziunilor sale.

9 A inspirat Dumnezeu cuvintele sau numai conținuturile?

Dumnezeu a inspirat cuvintele. Pavel arată, că apostolii învățau în cuvinte învățate prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 2.13). A fost un principiu al timpului de odinioară, când Dumnezeu a spus despre Profetul adevărat: „voi pune cuvintele Mele în gura Lui” (Deuteronom 118, 20). Moise spune la finalul cărții Deuteronom: „Acestea sunt cuvintele legământului pe care a poruncit Domnul lui Moise să-l încheie cu fiii lui Israel în țara Moabului” (Deuteronom 29.1). David se exprimă astfel: „Duhul Domnului a vorbit prin mine și cuvântul Lui a fost pe limba mea” (2 Samuel 23.2). A se vedea de asemenea și Ezra 7.11; Zaharia 7.12 și Apocalipsa 22.18, 19. Toate aceste locuri se referă la cuvintele pe care

le-a spus Dumnezeu.

Domnul a spus: „până nu va trece cerul și pământul, nicidecum nu va trece o singură iotă sau o singură frântură de literă din Lege, până nu se vor împlini toate” (Matei 5.18). Folosirea scrierilor Vechiului Testament de către El a dovedit absoluta încredere în textul exact al acestora (a se vedea, de exemplu, Matei 22.31, 32, 43, 44).

În Galateni 3.16, apostolul indică spre faptul că în Geneza 22.18 este scris „seminței tale” și nu „semințelor tale”. El își bazează argumentul său pe faptul că expresia „seminței tale” este la singular (și de aceea se referă la Hristos) și nu la plural (ceea ce s-ar referi la copii și la copiii copiilor). Fără îndoială, aceasta dovedește că s-a bazat pe exactitatea cuvintelor și pe inspirația Scripturii.

10 De ce este atât de fundamentală inspirația cuvintelor?

Pentru că Biblia (și limba, în general) este formată din cuvinte. Dacă nu te poți baza pe cuvinte, atunci nu te poți baza pe nimic. Un judecător își întemeiază sentința sa pe cuvintele legii. Un executor testamentar trebuie să se poată baza pe textul exact al testamentului, pentru a-și putea îndeplini însărcinarea. Dacă cuvintele n-au nicio importanță obligatorie, atunci propozițiile și enunțurile sunt fără importanță și își pierd toată valoarea lor.

11 Se extinde inspirația asupra întregii Biblii sau numai asupra părților doctrinale?

Asupra întregii Biblii! Unii au tradus greșit 2 Timotei 3.16: „Toată Scriptura, care este insuflată de Dumnezeu, este folositoare.” Aceasta nu este corect. Traducerea fidelă sună: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură...” Se poate obiecta că aici se referă la scrierile Vechiului Testament. Dar în 1 Corinteni 2.13, Pavel scrie: lucruri „despre care și vorbim, nu în cuvinte învățate prin înțelepciune omenească, ci în cele învățate prin Duhul”. El îi include și pe ceilalți apostoli, când spune „vorbim”.

Mai departe citim în 1 Timotei 5.18: „pentru că Scriptura zice”. Acestei expresii îi urmează două citate. Unul provine din Deuteronom și celălalt din evanghelia după Luca. Aceasta înseamnă că expresia „Scriptura” se referă la ambele părți: Vechiul și Noul Testament. Petru se referă în aceeași măsură la epistolele lui Pavel, ca și la celelalte epistole (2 Petru 3.16). Cu aceasta spune că epistolele apostolului Pavel au fost inspirate.

12 Afirmă Biblia că ea este Cuvântul lui Dumnezeu?

Da, neapărat! Propoziția: „Așa zice Domnul”, sau altele asemănătoare, apare de aproape 700 de ori în primele cinci cărți ale lui Moise și suplimentar:- de aproximativ 400 de ori în cărțile istorice;- de aproximativ 400 de ori în profeții;- dintre care de aproximativ 150 de ori doar în cartea Isaia.

În Ezechiel apar expresii ca: „Cuvântul Domnului a fost către mine, zicând” și altele asemănătoare de aproximativ 350 de ori.

În sfârșit, în Noul Testament apare expresia: „Este scris” de aproximativ 80 de ori. Nu există o altă carte care să pretindă doar pe departe că este Cuvântul lui Dumnezeu, cum face Biblia.

13 Ce este într-adevăr inspirat, textele originale, copiile sau traduceri noastre?Originalul, adică textele, așa cum au fost redactate de Moise, David, Pavel și alți scriitori.

14 Dar nu sunt copiile pline de greșeli?Textele originale ale Vechiului Testament au fost multiplicare prin copii atente și deosebit de exacte. Copiile au fost asigurate prin diferite tehnici. De exemplu se număra numărul tuturor literelor. Dacă numărul literelor în copie nu era exact cu cel din original, se întocmea o nouă copie și întregul proces de verificare se relua.

Există multe dovezi pentru exactitatea transmiterii. Până în 1947, cel mai vechi manuscris al Vechiului Testament cunoscut era din jurul anului 1.000 după Hristos. Criticii Bibliei au afirmat că aceste manuscrise ar trebui să fie foarte inexacte, pentru că ar fi trecut așa multe secole de la redactarea lor. Descoperirea surselor renumite de la Qumran, la Marea Moartă, în anul 1947 a dovedit contrariul. În peșterile din Qumran s-au găsit copii ale tuturor cărților Vechiului Testament (în afară de Estera) din anii 100-200 înainte de Hristos. O comparație atentă a arătat că aceste copii au fost identice cu manuscrisele cunoscute din timpul anului 1.000 după Hristos.

Este adevărat că între manuscrisele Noului Testament există diferențe, dar aceste diferențe nu ating temele de bază ale învățăturii creștine. Toate aceste nuanțe sunt explicabile în cea mai mare măsură. De la nicio altă carte de aceeași vechime nu există un număr de manuscrise comparabil apropiat (există nouă manuscrise ale cărții „Războaiele Galice” a lui Cezar și numai unul al lui Tacit; în schimb, există 5.500 de manuscrise ale Bibliei) și niciunul dintr-un timp așa de îndepărtat: unele fragmente ale Noului Testament datează din jurul anului 150 după Hristos.

15 Nu sunt traduceri foarte imprecise?

Unele dintre ele, din păcate, da! Nu ar trebui folosite nici traduceri moderne, care se pot interpreta, nici acelea care încearcă să îmbunătățească Biblia – numai pentru că traducătorii nu pot pune de comun acord enunțurile Bibliei cu propriile lor idei preconcepse și idei omenești.Trebuie să ne străduim să folosim o traducere pe cât posibil precisă a textului original.

16 Atunci, o Biblie în limba română nu este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu?

Trebuie să ne gândim că atât Domnul, cât și scriitorii Noului Testament au folosit o singură traducere: Septuaginta, adică traducerea grecească a Vechiului Testament ebraic. Ei au citat din aceasta și au spus: „Este scris”. De aceea ne putem baza liniștiți pe o traducere bună și să o acceptăm ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă traducerea în sine nu este inspirată.

17 A spus Domnul Isus, dacă Vechiul Testament este inspirat sau nu?

Da, El a făcut acest lucru. Chiar foarte adesea! El a folosit Vechiul Testament ca autoritate absolută (a se vedea întrebarea 7). El a așezat cuvintele Vechiului Testament pe aceeași treaptă cu cuvintele Sale (a se compara Matei 5.18 cu Matei 24.35).

El S-a referit la Adam și Eva, Cain, Noe, Moise, David, Iona ș.a.m.d., prezentând de fiecare dată istorisiri din Vechiul Testament ca absolut adevărate și hotărâtoare. Aceste Scripturi au fost pentru Isus baza unui răspuns decisiv și definitiv la toate întrebările vieții (învierea, căsnicia, divorțul și multe alte teme). În sfârșit, El S-a prezentat pe Sine Însuși ca subiectul „în toate Scripturile” (Luca 24.27).

18 De unde știm că și Noul Testament este inspirat?

Diferiți scriitori ai Noului Testament și-au apreciat reciproc scrierile lor (1 Timotei 5.18; 2 Petru 3.15, 16). Ei le-au așezat pe aceeași treaptă cu scrierile Vechiului Testament. A se vedea întrebarea 11.

19 De unde știm că au fost alese cărțile corecte, pentru a alcătui Biblia?

Scripturile inspirate au o asemenea putere duhovnicească, încât ele însele se recomandă. Bărbați cu gândire duhovnicească au știut că au de-a face cu Scripturile sfinte, inspirate – dintre care multe susțin categoric că sunt Cuvântul lui Dumnezeu. În mod interesant, Domnul face trimitere la „profeți”, „psalmi” și „Scripturi”, ca și colecții cunoscute și recunoscute (de exemplu Matei 26.56; Luca 24.27), așa cum au făcut și scriitorii Noului Testament.

20 Nu există contradicții în Biblie?

Biblia îl pune pe om în lumina lui Dumnezeu. De aceea, înclinația naturală a omului este de a urî această carte și de a încerca să găsească în ea contradicții. Firește că 90% dintre așa-zisele contradicții sunt simple presupuneri, ca urmare a necunoaștinței sau a intențiilor rele.

Apoi există dificultăți reale, cum ar fi deosebiriile dintre evangheliile sau descrieri diferite ale aceluiași eveniment în cărțile Împărați și Cronici. Aici devine activă rugăciunea, în timp ce îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să înțelegem planul divin al Scripturilor. Dacă facem aceasta, dificultățile vor dispărea și vom recunoaște frumusețea inspirației. Atunci va deveni clar că dificultățile provin dintr-o intenție divină, cu scopul de a ne arăta din diferite puncte de vedere viața Fiului Său sau a poporului Său.

În foarte rare cazuri poate să fi apărut vreo greșeală: de exemplu în 2 Împărați 26 se indică o vârstă de 22 de ani, în timp ce în 2 Cronici 22.2 sunt 42 de ani – poate urmarea unei greșeli de copiere. Credința noastră însă nu se bazează pe asemenea amănunte.

21 Care este situația cu cuvintele rostite de oameni răi și care sunt cuprinse în Biblie?

Biblia conține cuvinte ca: „să mâncăm și să bem, pentru că mâine vom muri” (1 Corinteni 15.32). Astfel de versete nu sunt expresia gândurilor și a adevărului lui Dumnezeu. Dar ele sunt adevărate și inspirate: ele ne spun că există oameni care gândesc și vorbesc astfel. De asemenea, în Biblie sunt notate și exprimări ale lui satan (în cartea Iov și în evangheliile). Dumnezeu le folosește pentru a ne explica rolul lui satan, de ce este el capabil și incapabil, ce face Dumnezeu cu el și biruința Domnului asupra lui. Modul în care Dumnezeu redă cuvintele lui satan este absolut inspirat.

Minciunile fiilor lui Iacov față de tatăl lor cu privire la soarta lui Iosif sunt de asemenea texte inspirate. Ele ne arată inima omenească, motivul disciplinei lui Dumnezeu și providența divină care, în ciuda răutății omului, împlinește planul harului.

Cartea Ecclesiastul conține explicații greu de acceptat. O mare parte a acestei cărți nu este descoperirea adevărului divin. Dar ea descoperă gândirea omenească de „sub soare”. Aceasta este în întregime inspirată și adevărată: Dumnezeu descoperă prin aceasta starea omului și ne împărtășește cum gândește omul.

22 Ce spune Biblia despre ea însăși?

Ea spune foarte lămurit că este Cuvântul lui Dumnezeu. Ea consideră inspirația sa completă cuvânt cu cuvânt ca fiind dată, și de aici infailibilitatea ei. Ar trebui să-i mulțumim lui Dumnezeu că i-a plăcut să Se descopere oamenilor într-un mod atât de convingător. Biblia este cel mai sigur punct din univers: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nicidecum nu vor trece” (Luca 21.33).

23 Putem să ne bazăm pe o mărturie care o depune Biblia despre sine?

Da, și numai pe ea! Orice mărturie a unui al treilea doar ar atenua această mărturie. Dacă Dumnezeu S-a descoperit în Cuvântul Său – cum crede fiecare creștin –, atunci Cuvântul Său va vorbi despre și pentru sine. Dovezi în afara Bibliei ar conduce doar la prejudicierea autorității cuprinse în Cuvânt. Singura autoritate, care ne poate învăța dacă Biblia este inspirată și ce înseamnă aceasta exact, este Biblia! Cartea lui Dumnezeu vorbește pentru sine.

clickbible.org